

ЛЮБОВТА МИ ПОДАРИ

Дванайсет празнични истории

MY TRUE LOVE GAVE TO ME

Copyright © 2014 by Stephanie Perkins

“MIDNIGHTS” Copyright © 2014 by Rainbow Rowell

“THE LADY AND THE FOX” Copyright © 2014 by Kelly Link

“ANGELS IN THE SNOW” Copyright © 2014 by Matt de la Peña

“POLARIS IS WHERE YOU’LL FIND ME” Copyright © 2014 by Jenny Han

“IT’S A YULETIDE MIRACLE, CHALIE BROWN” Copyright © 2014 by
Stephanie Perkins

“TEMPORARY SANTA” Copyright © 2014 by David Levithan

“KRUMPUSLAUF” Copyright © 2014 by Holly Black

“WHAT THE HELL HAVE YOU DONE, SOPHIE ROTH?” Copyright ©
2014 by Gayle Forman

“BEER BUCKETS AND BABY JESUS” Copyright © 2014 by Myra McEntire

“WELCOME TO CHRISTMAS, CA” Copyright © 2014 by Kiersten White

“STAR OF BETHLEHEM” Copyright © 2014 by Ally Carter

“THE GIRL WHO WOKE THE DREAMER” Copyright © 2014 by Laini
Taylor

© Деница Райкова, *превод от английски*

© Моника Писарова, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2016

ISBN: 978-954-28-2225-7

ХОЛИ БЛЕК	РЕЙНБОУ РОУЪЛ
КЕЛИ ЛИНК	ГЕЙЛ ФОРМАН
СТЕФЪНИ ПЪРКИНС	МАЙРА МАКИНТАЙЪР
ДЖЕНИ ХАН	КИРСТЕН УАЙТ
МАТ ДЕ ЛА ПЕНЯ	АЛИ КАРТЪР
ДЕЙВИД ЛЕВИТАН	ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР

Любовта ми позари

12 ПРАЗНИЧНИ ИСТОРИИ
ПОД РЕДАКЦИЯТА НА
СТЕФЪНИ ПЪРКИНС

Превод от английски Деница Райкова

 ciela^{teen}

СЪДЪРЖАНИЕ

ПОЛУНОЩИ Рейнбоу Роуъл	7
ДАМАТА И ЛИСИЦАТА Кели Линк	32
АНГЕЛИ В СНЕГА Мат де ла Пеня	63
ПОЛАРИС Е МЯСТОТО, КЪДЕТО ЩЕ МЕ ОТКРИЕШ Джени Хан	104
ТОВА Е КОЛЕДНО ЧУДО, ЧАРЛИ БРАУН Стефъни Пъркинс	123
ВАШИЯТ ВРЕМЕНЕН ДЯДО КОЛЕДА Дейвид Левитан	164
КРАМПУСЛАУФ Холи Блек	183
КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, НАПРАВИ, СОФИ РОТ? Гейл Форман	216
КОФИ С БИРА И МЛАДЕНЕЦЪТ ИИСУС Майра Макинтайър	247
ДОБРЕ ДОШЛИ В КРИСТМАС, КАЛИФОРНИЯ Кирстен Уайт	280

ВИТЛЕЕМСКАТА ЗВЕЗДА

Али Картър

324

МОМИЧЕТО, КОЕТО СЪБУДИ
СЪНУВАЩИЯ МЕЧТАТЕЛ

Лейни Тейлър

359

ПОЛУНОЩИ

Рейнбоу Роуъл

31 декември 2014-а, почти полунощ

Навън във вътрешния двор, под верандата, беше студено. Мразовито. Тъмно.

Тъмно, защото Магс беше навън в полунощ, и тъмно, защото бе в сенките.

Това беше последното място, на което би я потърсил някой – който и да е и най-вече Ноел. Щеше да изпусне цялото вълнение.

Слава богу. Магс трябваше да се сети за това преди години.

Облегна се на къщата на Алиша и започна да яде смесената зърнена закуска „Чекс“, която си беше донесла. (Майката на Алиша приготвяше превъзходна зърнена закуска „Чекс“.) Магс дочуваше музиката, която звучеше вътре, а после изведнъж спря да я долавя – и това беше добър знак. Означаваше, че започва обратното броене.

– *Десет!* – чу да крещи някой.

– *Девет!* – включиха се още хора.

– *Осем!*

Магс щеше да пропусне цялата шумотевица.

Идеално.

31 декември 2011-а, почти полунощ

В това има ли ядки? – попита момчето.

Магс се сепна, както държеше пред устата си крекер, обилно покрит с песто и крем-сирене.

– Май че има кедрови ядки... – каза тя, като присви очи да го погледне.

– Кедровите ядки дървесни ядки ли са?

– Нямам представа – отвърна Магс. – Не мисля, че кедровите ядки растат по кедрите, нали?

Момчето сви рамене. Имаше чорлава кестенява коса и широко отворени сини очи. Носеше тениска на „Покемон“.

– Не разбирам много-много от дървесни ядки – допълни Магс.

– Нито пък аз – призна той. – Човек би си помислил, че ще разбирам – ако случайно изям някоя, това може да ме убие. Ако имаше нещо, което може да те убие, нямаше ли да пробваш да го разучиш подробно?

– Не знам... – Магс натика крекера в устата си и задъвка. – Не знам кой знае какво за рака. Или пък за автомобилните катастрофи.

– Да... – каза момчето, загледано печално към шведската маса. Беше кльощав. И блед. – Но специално дървесните ядки ми имат зъб, на мен *лично*. По-скоро са нещо като платени убийци, отколкото например възможна опасност.

– По дяволите – рече Магс, – какво си им направил на тия дървесни ядки?

Момчето се засмя:

– Изял съм ги, предполагам.

Музиката, която бе гърмяла наистина силно, спря.

– Почти полунощ е! – извика някой.

Двамата се огледаха наоколо. Приятелката на Магс, Алиша, стоеше на дивана. Партито бе на Алиша – първото парти за посрещане на Нова година, на което Магс, петнайсетгодишна, беше поканена.

- *Девет!* – изкрещя Алиша.
- *Осем!* – В сутерена имаше няколко десетки души и сега всичките крещяха.
- *Седем!*
- Аз съм Ноел – представи се момчето и подаде ръка.
- Магс изтупа от ръката си всичкото песто и следите от ядки и разтърси неговата:
- Магс.
- *Четири!*
- *Три!*
- Приятно ми е да се запознаем, Магс.
- И на мен, Ноел. Поздравления, че се спаси от дървесните ядки за още година.
- Насмалко да ме спипат с онзи сос песто.
- Да. – Тя кимна. – На косъм беше.

31 декември 2012-а, почти полунощ

Ноел се облегна тежко на стената и се плъзна надолу до Магс, после блъсна рамото ѝ със своето. Наду хартиена парти-свирка в нейната посока.

- Хей, здрасти.
- Здравсти. – Тя му се усмихна. Ноел носеше карирано сако, а бялата му риза беше разтворена на яката. Беше блед и се изчервяваше лесно. Точно сега беше порозовял от върха на челото до второто копче на ризата си. – Ти си направо машина за танци – каза тя.
- Обичам да танцувам, Магс.
- Знам, че обичаш.
- А рядко ми се удава шанс.
- Тя повдигна вежда.
- Обичам да танцувам *открито* – поясни Ноел. – С други хора. Това е колективно изживяване.

– Опазих ти вратовръзката – каза тя и протегна червена копринена вратовръзка. Той бе танцувал върху масичката за кафе, когато ѝ я метна.

– Благодаря ти – отвърна той, взе връзката и я преметна през врата си. – Това беше добро хващане, но всъщност се опитвах да те примамя на дансинга.

– Това беше масичка за кафе, Ноел.

– Имаше място за двама, Маргарет.

Магс сбърчи нос, обмисляйки чутото.

– Не мисля, че имаше.

– При мен винаги има място за теб – върху всяка масичка за кафе – каза той. – Защото ти си най-добрият ми приятел.

– Пони е най-добрият ти приятел.

Ноел прокара пръсти през косата си. Тя бе запотена и къдрава и стигаше точно под ушите му.

– Пони също ми е най-добър приятел. И Франки. И Конър.

– И майка ти – каза Магс.

Ноел насочи широката си усмивка към нея:

– Но най-вече ти. Днес е годишнината ни. Не мога да повярвам, че не би танцувала с мен на годишнината ни.

– Не знам за какво говориш – каза тя. (Знаеше точно за какво говореше той.)

– Случи се точно там. – Ноел посочи към шведската маса, където майката на Алиша винаги подреждаше закуски. – Имах алергична реакция, а ти ми спаси живота. Заби писалка с епинефрин в сърцето ми.

– Хапнах малко песто – каза Магс.

– Героична постъпка – съгласи се Ноел.

Внезапно тя се надигна и седна:

– Тази вечер не си ял от пилешката салата, нали? Имаше бадеми.

– Все още ми спасяваш живота – каза той.

– *Яде ли?*

– Не. Но пих плодов коктейл. Мисля, че вътре имаше ягоди – цялата ми уста е изтръпнала.

Магс го погледна с присвити очи:

– Добре ли си?

Ноел изглеждаше наред. Изглеждаше порумениял и възбуден. И потен. Изглеждаше, сякаш зъбите му бяха твърде широки за устата, а устата – твърде широка за лицето му.

– Добре съм – каза той. – Ще ти кажа, ако ми подпухне езикът.

– Дръж си противните алергични реакции за себе си – отвърна тя.

Ноел размърда вежди:

– Трябва да видиш какво става, когато ям морски дарове.

Магс завъртя очи и се опита да не се смее. След секунда пак хвърли поглед към него:

– Я чакай, какво става, като ядеш морски дарове?

Той апатично размаха ръка пред гърдите си:

– Изривам се.

Тя се намръщи:

– *Как изобщо си още жив?*

– Чрез усилията на обикновени герои като теб.

– Не яж и розовата салата – предупреди тя. – От скариди е.

Ноел метна червената си вратовръзка на врата ѝ и ѝ се усмихна. Което беше различно от хиленето.

– Благодаря.

– Аз *ти* благодаря – каза тя, като дръпна краищата на вратовръзката да ги изравни, а после погледна надолу към тях. – Отива ми на пуловера. – Магс носеше тясна плетена права рокля, подобна на пуловер, някакъв скандинавски десен с милион цветове.

– Всичко отива на пуловера ти – отвърна той. – Приличаш на великденско яйце с коледни шарки.

– Чувствам се като много шарен мъпет – призна тя. – Един от онези, мъхестите.

– Харесва ми – каза Ноел. – Това е пиршество за сетивата.

Не можеше да определи дали той ѝ се присмива, затова смени темата:

– Къде отиде Пони?

– Ей там. – Ноел посочи през стаята. – Искаше да заеме такава позиция, че да стои небрежно близо до Симини, когато удари полунощ.

– За да може да я целуне ли?

– Всъщност да – каза Ноел. – По устата, ако всичко мине по план.

– Толкова е противно – вметна Магс, като си играеше с краищата на вратовръзката му.

– Целуването ли?

– Не... целуването си е добре. – Тя почувства как се изчервява. За щастие, не беше така бледа като Ноел; червената нямаше да оцвети цялото ѝ лице и шия. – Противното е да използваш навечерието на Нова година като оправдание да целунеш някого, който може и да не иска да те целуне. Да го използваш като измама.

– Може би Симини *наистина* иска да целуне Пони.

– Или може би ще бъде наистина неловко – каза Магс. – И тя така или иначе ще го направи, защото смята, че е длъжна.

– Той няма намерение да е груб с нея – уточни Ноел. – Ще направи онова със зрителния контакт.

– Какво със зрителния контакт?

Ноел обърна глава и погледна Магс право в очите. Повдигна вежди с надежда; погледът му стана мек и умолителен. Определено беше изражение, което казваше: *Хей, имаш ли нещо против да те целуна?*

– О – каза Магс. – Това наистина си го бива.

Ноел рязко се отърси и направи гримаса, която казваше: *Е, ами, естествено.*

– Разбира се, че си го бива. Целувал съм момичета преди.

– *Сериозно ли?* – попита Магс. Знаеше, че Ноел разговаря с момичета. Но никога не беше чувала той да си има гадже. *А щеше да е чула за това* – тя беше една от четиримата, най-много петима най-добри приятели на Ноел.

– Ами да – каза той. – Три момичета. В осем различни случая. Мисля, че знам как да установявам зрителен контакт.

Това беше значително повече целуване, отколкото Магс беше успяла да осъществи през шестнайсетте си години.

Тя отново хвърли поглед към Пони. Той стоеше недалече от телевизора и се беше вгълбил в телефона си. Симини беше на няколко стъпки от него и говореше с приятелите си.

– И все пак – каза Магс – ми прилича на измама.

– Какво му е измамното? – попита Ноел, като проследи погледа ѝ. – Никой от тях няма връзка.

– Не такова мамене – каза Магс. – По-скоро като... да изпревариш нещата. Ако харесваш някого, би трябвало да положиш усилие. Би трябвало да ти се наложи да опознаеш човека; би трябвало да *се потрудиш* за първата целувка.

– Пони и Симини вече се познават.

– Вярно – съгласи се тя, – но никога не са излизали заедно. Симини изобщо *показала* ли е някога с нещо, че проявява интерес?

– Понякога хората имат нужда от помощ – каза Ноел. – Искам да кажа – виж Пони.

Магс го направи. Пони носеше черни джинси и черна тениска. Сега беше с почти израсла мохиканска прическа, но в средното училище беше с конска опашка, така че всички още го наричаха със стария прякор. Пони обикновено беше шумен и забавен, и отблъскващ. Вечно рисуаше с писалка по ръката си.

– Този тип няма представа как да каже на едно момиче, че го харесва – рече Ноел. – Абсолютно никаква... Я погледни Симини.

Магс я погледна. Симини беше дребна и мека, и толкова срамежлива, че „да я измъкнеш от черупката ѝ“ дори не бе реално съществуваща възможност. Ако човек искаше да говори със Симини, трябваше да „влезе в черупката“ при нея.

– Не всички притежават нашите изискани социални умения – каза Ноел и наруши личното ѝ пространство, за да се наведе и да посочи към Пони и Симини. – Не всеки знае как да посегне към нещата, които иска. Може би тази вечер е точно това, от което имат нужда тези двамата, за да се задействат – нима би им се сърдила за това?

Магс се обърна към Ноел. Лицето му беше точно над рамото ѝ. Миришеше на топлина. И на някакъв спрей за тяло на „Уолгрийнс“.

– Държиш се мелодраматично – каза тя.

– Така ми действат ситуациите, в които нещата са на живот и смърт.

– Като танцуването върху масички за кафе?

– Не, ягодите – отвърна той, като изплезе език и се опита да говори така. – Ишгледша ли подпуфнал?

Магс се опитваше да огледа хубаво езика на Ноел, когато музиката рязко спря.

– Почти полунощ е! – изкрещя Алиша, застанала близо до телевизора. На „Таймс Скуеър“ започваше обратното броене. Магс видя как Пони вдига поглед от телефона си и се промъква по-близо до Симини.

– *Девет!* – изкрещяха всички в стаята.

– *Осем!*

– Езикът ти изглежда наред – каза Магс, като се обърна отново към Ноел.

Той прибра език в устата си и се усмихна.

Магс вдигна вежди. Едва осъзнаваше защо го прави.

– Честита годишнина, Ноел.

Погледът на Ноел омекна. Поне на нея така ѝ се стори.

– Честита годишнина, Магс.

– *Четири!*

И тогава дотича Натали, плъзна се надолу по стената до Ноел и го сграбчи за рамото.

Натали беше приятелка и с двамата, но не беше *най-добра* приятелка. Имаше карамелено кафява коса и вечно носеше фланелени ризи, които оставяха пролука над гърдите ѝ.

– Честита Нова година! – извика им тя.

– Още не – каза Магс.

– *Едно!* – изкрещяха всички останали.

– Честита Нова година! – пожела Ноел на Натали.

Тогава Натали се наведе към него, а той се наведе към нея и се целунаха.

31 декември 2013-а, почти полунощ

Ноел стоеше върху страничната облегалка на дивана с протегнати към Магс ръце.

Магс вървеше покрай него и клатеше глава.

– Хайде! – изкрещя той, за да надвика музиката.

Тя поклати глава и завъртя очи.

– Това е последният ни шанс да танцуваме заедно! – настоя той. – Последната ни година в гимназията е!

– Остават ни още месеци за танцуване – каза Магс и спря до масата с храната, за да вземе един мини киш.

Ноел мина по дивана, стъпи на масичката за кафе, после изпружи единия си дълъг крак, колкото можа, за да го качи на двуместното канапе до Магс.

– Свирят нашата песен – каза той.

– Свирят Baby Got Back – отвърна Магс.

Ноел се ухили.

– Само заради това – каза тя – никога няма да танцувам с теб.

– Ти така или иначе никога не танцуваш с мен – отбеляза той.

– Правя с теб всичко друго – изхленчи Магс. Беше вярно. Учеше с Ноел. Обядваше с Ноел. Вземаше Ноел на път за училище. – Даже ходя с теб да се подстригваш.

Той докосна косата си отзад. Беше кафява и гъста и падаше на свободни къдрици надолу до яката му.

– Магс, когато не си с мен, я отрязват прекалено късо.

– Не се оплаквам – каза тя. – Просто този път ще пропусна.

– Какво ядеш? – попита той.

Магс погледна надолу към подноса.

– Май някакъв киш.

– Аз мога ли да го ям?

Тя пхна в устата си още един и го сдъвка замислено. Нямахше вкус на ядки или ягоди, киви или морски дарове.

– Май да – каза тя. Вдигна един киш, а Ноел се надвеси и го изяде от пръстите ѝ. Застанал на двуместното канапе, беше висок почти седем фута и половина. Бе облечен в нелеп бял

костюм. От три части. Откъде изобщо човек намираше бял костюм от три части?

– Бива го – каза той. – Благодаря. – Посегна към кока-колата на Магс и тя го остави да я вземе, после той я дръпна рязко от устата си и наклони глава. – Маргарет. Свирят нашата песен.

Магс се заслуша:

– Това онази песен на Кеша ли е?

– Танцувай с мен. Имаме годишнина.

– Не обичам да танцувам с цяла камара народ.

– Но това е най-хубавият начин за танцуване! Танцуването е колективно изживяване!

– За теб – каза Магс и побутна бедрото му. Той се олюля, но не падна. – Ние не сме един и същ човек.

– Знам – отвърна Ноел с въздишка. – *Ти* можеш да ядеш дървесни ядки. Изяж едно от онези браунита заради мен – нека гледам.

Магс погледна шведската маса и посочи към едно плато с браунита с американски орех.

– Тези ли?

– Да – каза Ноел.

Тя взе едно брауни и отхапа. По роклята ѝ на цветя се посипаха трохи и тя ги изтупа.

– Хубаво ли е? – попита той.

– Много хубаво – призна тя. – Много плътно. Сочно. – Отхапа нова хапка.

– Толкова нечестно – каза Ноел, като се хвана за облегалката на двуместното канапе и се надвеси още повече. – Покажи ми.

Магс отвори уста и изплези език.

– Не е честно – оплака се той. – Това изглежда вкусно.

Тя затвори уста и кимна.

– Довърши си вкусното брауни и танцувай с мен – каза той.

– Целият свят танцува с теб – каза Магс. – Остави ме на мира.

Тя грабна нов киш и още едно брауни, после остави Ноел зад себе си.

В сутерена на Алиша нямаше кой знае колко много места за сядане, ето защо Магс обикновено се озоваваше седнала на пода. (А може би и затова Ноел в крайна сметка се оказваше върху масичката за кафе.) Пони се беше настанил на барбарона до бара в тъгла, а Симини седеше в скута му. Симини се усмихна на Магс, а Магс се усмихна в отговор и ѝ помахна.

В барчето нямаше никакъв алкохол. Родителите на Алиша го криеха всеки път, когато тя правеше купон. Всички високи столчета около бара бяха заети, така че някой помогна на Магс и тя седна на самия плот на бара.

Гледаше как Ноел танцува. (С Натали. А после с Алиша и Конър. А след това сам, с ръце над главата.)

Гледаше как танцуват всички.

Правеха в този сутерен всичките си купони. След футболни мачове и след танци. Преди две години Магс не познаваше истински никого в тази стая с изключение на Алиша. Сега всички тук ѝ бяха или най-добри приятели, или приятели, или хора, които познаваше достатъчно добре, за да стои надалече от тях...

Или Ноел.

Магс дояде браунито си и загледа как Ноел подскача наоколо.

Той беше най-най-добрият ѝ приятел дори ако тя не беше негова. Ноел беше нейният *човек*.

Той беше първият човек, с когото разговаряше сутрин, и последният, на когото изпращаше есемес нощем. Не умишлено или методично. Просто такива бяха нещата между тях. Ако не разкажеше на Ноел за нещо, беше почти сякаш не се е беше случило.

Бяха много близки още откакто се озоваха в час по журналистика заедно – през втория семестър от втори курс. (*Ето тогава* би трябвало да празнуват годишнината си, не вечерта на трийсет и първи декември.) А после се записаха заедно на фотография и на тенис.

Бяха толкова близки, че Магс отиде с Ноел на училищните танци миналата година, макар че той вече си имаше дама.

– Очевидно идваш с нас – каза Ноел.

– Ейми няма ли нещо против?

– Ейми знае, че вървим „в пакет“. Вероятно дори нямаше да ме харесва, ако не стоях точно до теб.

(След училищните танци Ноел и Ейми никога повече не излязоха заедно. Не бяха двойка достатъчно дълго, за да скъсат.)

Магс точно мислеше да си вземе още едно брауни, когато някой внезапно спря музиката, а друг щракна лампите. Алиша изтича до бара, като крещеше:

– Почти полунощ е!

– *Десет!* – провикна се Пони няколко секунди по-късно.

Магс хвърли поглед из стаята, докато откри отново Ноел – застанал на канапето. Вече я гледаше. Стъпи върху масичката за кафе в нейната посока и се ухили, напомняйки ѝ за вълк. Във всяко ухилване на Ноел имаше нещо вълче: той беше с твърде много зъби. Магс си пое дъх, който излезе малко треперливо. (Ноел беше нейният човек.)

– *Осем!* – разнесоха се виковете из стаята.

Ноел я повика с махване на ръка.

Магс повдигна вежда.

Той ѝ помахаше отново и направи физиономия, която казваше: *Хайде де, Магс.*

– *Четири!*

После Франки стъпи върху масичката за кафе при Ноел и праметна ръка около раменете му.

– *Три!*

Ноел се обърна към Франки и се ухили.

– *Две!*

Франки повдигна вежди.

– *Едно!*

Франки се приведе и се сгуши в Ноел. А Ноел се приведе и се сгуши във Франки.

И се целунаха.